

Karitas, prst in roka

Oglašam se na komentar Ranke Ivelja v Dnevniku »3 plus 17 je 20«. V njem privoščiči slovenskim založnikom sprenevedajočega in lažnivega ministra, saj je njihova odpoved akcije s Karitasom po njenem mnenju najmanj nespodobna.

Na to moram protestirati z ugotovitvijo, da je najmanj nepravilno, če ne že dvoletno, da je do danes skoraj popolnoma prezrta samoiniciativna akcija Karitasa in založnikov zdaj razlog za tako decidirano kritiko slednjih. Ko sem še delal v Sloveniji pred šestimi leti in poslušal o tarnanju velikih družin nad cenami učbenikov (to pa so isti mediji seveda pompozno napihovali vsakega septembra), sem se akcije domislil in jo predlagal ljubljanski Karitas. To, česar za družine nad 5 otroki ni izvajala država, kar je res najmanj nespodobno (pa o tem novinarji niso in očitno ne bodo pisali nikoli), smo takrat izvedli z zanosom (!) in v letih, ki so sledila, vsakoletno dobronamerno nadaljevali. Ponujen je bil prst.

In zdaj se zahteva še roka oziroma je treba udrihati po slovenskih založnikih, ker se kot vsa podjetja (in tudi posamezniki), ko jim prihodnost prinaša vse prej kot rožice, odzovejo in začasno prekinejo dobrotelost? Založniki, ki so ponudili prst reševanja nekaterih socialno-izobraževalnih problemov (Rokus Klett, ki že tudi odpušča zaposlene, je v lanskem letu ukinitel več kot 10 akcij tega tipa, pa se resneje nihče ob to ne obregne), pa naj v prihodnje nudijo kar celo roko oziroma naj učbenike dajejo celo zastoj oziroma vsaj do trenutka, dokler ne pridejo do nule. Lepo prosim, kakšna logika pa je to? Poglejmo bilance in dobičke, pa naj dajejo dokler imajo!? Oprostite, v katerem času in Evropi pa mi živimo?

Dobrotelost je navadno mogoča takrat, ko je je nekdo zmožen in v tem

vidi neki smisel/poslanstvo. Tudi v večini primerov ni neki samoumeven in kontinuiran proces. Medtem ko presvetli minister z lažmi in namernim škodovanjem z osebno križarsko vojno brez argumentov založnikom onemogoča minimalno normalno delovanje, je reševanje problemov, ki bi jih že zdavnaj moralo rešiti ministrstvo, najmanj še naloga slovenskih založnikov. In kot pobudnikom akcije bi jim javnost morala priznati vso kredibilnost in se debelo zamisliti, da je očitno nekaj hudo narobe, če pobudniki ukinjajo takšno akcijo.

Očitno pa se po 15-letnem ponavljanju klišejev o slovenskih založnikih od njih vse bolj nasilno pričakuje (tega nisem zasledil zdaj niti v državah bivšega varšavskega bloka), da poslušajo z nulo ali celo z izgubo, da razvijajo najboljše evropske učbenike in da so lepo tiho nad vsako nebulozo, ki se jo izmislil severnokorejsko navdahnjeni aktualni minister. Spet je »škandal brez primere«, da se na noro slovensko anomalijo opozori z drastično protestno akcijo, škandal pa ni, da minister javno debelo laže in iz dneva v dan spreminja cifre in izjave in namesto opravičila postreže vsakič z novo norostjo. Škandal tudi ni, da minister za razliko od celotne Evrope misli, da so 13 let stari in 13-krat uporabljani učbeniki še v redu? To je žal mogoče samo še v (Belo)Sloveniji. Dokler se ne bo za očitna dejanja in izjave vseh vpletenih uporabljalo enakih meril in bodo ministri, ki klobasajo neumnosti ali pa lažejo, vedno privilegirani sogovorniki, tako imenovani zunanji opazovalec res ne bo mogel ugotoviti, kdo zavaja in kdo postreže z mednarodno primerljivimi podatki ali kredibilnimi analizami ustreznih raziskovalnih agencij.

Rok Kvaternik

Ernest Klett Publishers
Stuttgart